

2013. február 1. – péntek

Pál levele a kolosséiakhoz 2,3: Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve.

János apostol írja, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek nem fogadták be, mert jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak. Azóta is így van ez, sőt, a sötétség sok mindent kitalált időközben, hogy az embereket meggyőzze arról, hogy nem kell befogadni a világosságot, maradjanak a gonosz cselekedeteik mellett. Egyik ilyen hazugság, amit nagyon sokan be is vesznek, az, hogy a tudomány az, amit annak neveznek, a Biblia pedig csupán hitet, mégpedig vak hitet követel. Azt hitték el nagyon sok emberrel, hogy akik Istenben hisznek, azok nem tudnak semmit a világról, az életről, a természeti törvényekről, azokkal nem is foglalkoznak, ők csak hiszik mindazt, amit az egyház el akar hitetni velük, akik pedig az úgynevezett tudományokkal foglalkoznak, kizárólag ők rendelkeznek minden ismerettel, alapos és jól igazolható tudás van birtokukban. Ébredjünk, testvérek, nem így van ez. Tudjuk, hogy a tudomány sok mindent jól bizonyít, az orvosságokkal betegségeket gyógyítanak, a különféle gépekkel, melyeket tudósok találnak fel, mindnyájunk életét kényelmesebbé teszik. De azt is látjuk, hogy sok olyan tudománynak nevezett elmélet van, melyek sokszor károsak lehetnek, gondoljunk itt a modern pszichológia jó néhány állítására. Másrészt pedig mi nem élünk e világban vakon, sem ismeretekben nem szűkölködünk. Az egészséges tudást elismerjük, élünk vele, azon felül a teljes valóság Isten által kijelentett részét is komolyan vesszük, tudván azt, hogy nem csak az anyagi világ létezik, hanem az is, mely földi műszerekkel nem mérhető, de annak áldásai naponta tapasztalhatóak életünkben. És arról sincs kétségünk, hogy van Valaki, aki a teljes ismeret és tökéletes tudás birtokában van, noha ennek kincse számunkra még nagyon kis részben ismert, el van rejtve sok minden még az ember elől. Egyszerű példával élve, noha nagyon kevés ismeretem van az emberi test felépítéséről és működéséről, nem tudom meggyógyítani magam egy betegség esetén, ahhoz sokkal több tudásra lenne szükségem. De van orvos, aki éveken át tanulta azokat az ismereteket, melyek birtokában felismeri betegségem okát, sőt, tudja azt is, milyen kezeléssel lehet kigyógyulni a bajból. Ha hiszek az orvos tudásában, rábízom magam, tudom, hasznomra lesz. Mindazt, amit Krisztus kijelent, amit Ő életemben el akar végezni, örömmel fogadom, mert javamat akarja, s Nála van a teljes bölcsesség. Egykor Vele leszek, sok csodát fogok még felfedezni, megérteni.

2013. február 2. – szombat

Lukács evangéliuma 20,38: Az Isten pedig nem a holtak Istene, hanem az élőké. Mert az ő számára mindenki él.

Jézus azt mondja a feltámadásban hitetlenkedő szadduceusoknak, hogy az általuk is tisztelt, Isten akaratát, parancsait közvetítő Mózes is kijelentette már a feltámadást, csak ők azt nem figyelték meg. Mózes az URat Ábrahám, Izsák és Jákob Istenének nevezi, márpedig Mózes korában az ősatyák már nem éltek. De Isten számára ők élnek, mert számára mindenki él, mondja Jézus. Azt feltételezve, hogy mi mindnyájan hiszünk a feltámadásban, így azt nem szükséges bizonyítani, azon gondolkodjunk ma, hogy nem csak egykor lesz feltámadás, amikor eljön URunk, hanem Isten ma is úgy tekint minden elhunyra, mint élőre. Számomra szeretteim, akik már nincsenek a földön nem élnek, mert nincs semmilyen kapcsolatuk velük, mindössze emlékszem rájuk, szavaikra, tetteikre, hiányoznak, köszönetet mondok mindazért, amit Isten általuk ajándékozott nekem. Isten azonban nem így tekint rájuk, hanem élnek számára. Akiket én időnként sírtatok, azok nincsenek elveszve, nem szundítanak valahol, várva egyesek évszázadok óta az idő végezetét, hanem ők közösségben vannak Istennel. Sok mikéntre nem ismerem a választ, lehet, hogy Jézusnak ez a mondata sokkal több kérdést vet fel bennem is, mint amennyit megválaszol, mégis, most nagy vigasztalásként fogadom a Megváltó szavait. Nem utolsó sorban arra is gondolok, hogy nemsokára, amikor távozom innen, rám is érvényes lesz, hogy páran kissé hiányolnak,

halottnak neveznek, de én élni fogok Isten számára. Ő ma is az én Istenem, s e földi élet után még inkább Ő lesz a mindenem. Isten örökké él, Jézus az Élet, Ő él, s azt ígérte, hogy mi is élni fogunk.

2013. február 3. – vasárnap

Jób könyve 38,41: Ki szerez eledelt a hollónak, amikor fiókái Istenhez kiáltanak, és kóvályognak, mert nincs mit enniük?

Erre nem gondolunk, s nem is nagyon érdekel. Jelentéktelen kérdésnek tartjuk. Isten pedig még erre is figyel, erre is van gondja. Hatalmát és szeretetét egyaránt mutatja ez a rövid mondat. Hiszen a mindenséget felfogni nem tudjuk, Ő pedig az egészet igazgatja, még mindig nem sikerült felfedezzünk minden élőlényt, feltérképezni azok fajait, megérteni mindegyik életmódját, szükségait, Isten pedig nem csak számon tartja mindegyik csillagot, és minden élőlényt a földön, hanem utóbbiakat naponta ellátja, figyel még arra is, hogy eledele legyen a hollófiókának. Ekkora hatalom és ekkora szeretet előtt lehet még embernek megszólalni? Jogos bármilyen fellebbezés, panasz, elégedetlenség Jób, társai vagy bárki ember részéről? Oly nagy Isten hatalma, oly csodás az Ő szeretete, hogy mi azt alig sejtjük, s mégis azzal a szemtelenséggel jövünk Hozzá, hogy bármit is nem cselekedett tökéletesen? Ő nem hibázik, hanem épp ellenkezőleg, mindig tökéletesen dönt. Figyel a holló-fiakra is, hogyne törődne az életünkkel, gondoskodik arról is, akiről mi még azt sem tudjuk, hogy létezik, hát hogyne vigyázna a mi életünk minden részletére. Igen, Isten gondoskodik mindarról a saját életünkben is, amire nem gondolunk, vagy kevésbé érdekel. Köszönöm, URam, hogy ma is megállás nélkül vert a szívem, lélegzett tüdőm, de azért is hálát adok, hogy még az égi madarakról is gondoskodtál a mai napon is.

2013. február 4. – hétfő

Jeremiás próféta könyve 16,19: Ó, URam, én erőm és mentsvárom, menedékem a nyomorúság idején!

A nyomorúság idején szükségünk van fizikai menedékre, és lelki menedékre egyaránt. Isten gondoskodik az elsőről, s Ő maga a második. Dávid Saul elől menekülve bemegy a barlangba, de ott nincs egyedül, imádkozik Istenhez, s az Ő akaratát cselekszi, amikor nem áll bosszút Isten felkentjén. De olyan is van, amikor a kettő egy lesz, mert az ÚRban való bizodalom erősebb oltalmat jelent bármilyen kőből készült erődítménynél. Ma, Istennek hála kevesen vannak azok, akiknek menekülni kellene háborús fenyegetés miatt, legtöbbször nem ismerjük, hogy mit jelent barlangokba, szakadékokba rejtőzni, életünk mentése céljából. Más idők járnak, más féle fenyegetések veszélyeztetik Isten mai gyermekeinek életét, s főként hitéletét. Mert nyomorúság ma is van, kísértésekkel, lelki csábításokkal, olyan veszélyekkel, melyek hitéletünket fenyegetik, Istentől akarnak elszakítani, ma is naponta szembe kell nézzen Isten gyermeke. S ha dacolunk, magabiztosak vagyunk, sokszor elbukunk. Ezért Jeremiásnak ez az imádsága saját bizonyágtétellé kell legyen, meg kell azt tanuljuk, a gyakorlatban, nyomorúságban, hogy meg lehet menekülni, van biztos oltalom, s ez nem más, mint maga Isten. Erős várunk nekünk az Isten!

2013. február 5. – kedd

Márk evangéliuma 7,37: Mindent helyesen cselekedett: a süketeket is hallóvá teszi, a némákat is beszélővé.

Jézus meggyógyított egy süketnémát. Családja, szerettei számára óriási ajándék, azoknak, akik ezt látták, nagy csoda. Az üzenet, sőt, az üzenetei ennek a csodának nem csak az akkoriaknak voltak fontosak, hanem mai napig érvényesek, nekünk is üzennek, ezért került be a Szentírásba ez a történet. Jézus Krisztushoz lehet jönni nyomorúságainkkal, mert Ő elfogad és megszán minket. Az Ő hatalma nagyobb

a betegségnél is, Ő azt is el tudja venni. Tettével nem csak egy életet állított helyre, hanem ígéretet, próféciaát teljesített be, hiszen Ézsaiás könyve 35. részében erről olvasunk. Akik látták ezt a csodát, azt mondták, az ÚR Jézus mindent helyesen cselekedett, mert megkönyörült a szenvedőn, meggyógyította a süketnémát. Mi is elmondhatjuk, Ő mindent tökéletesen cselekedett, mert mindig az élet érdekében munkálkodott, Atyjának akaratát teljesítette, hatalma által e csodákon keresztül is meggyőz minket arról, hogy Neki semmi nem lehetetlen, hiszen Ő Isten Fia. Az ígéretek is valóra válnak Ő benne, nem csak az idézett prófécia, hanem Istennek nagyon sok ígérete lett valósággá az Ő személyében és életében. Ő tegyen minket is lelkiekben hallókká, látókká és beszélőkké, bizonyágtevőkké.

2013. február 6. – szerda

Pál első levele a korintusiakhoz 8,6: Nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.

Azzal a meggyőződéssel olvasom Isten ígését, hogy abból sem elvenni, sem ahhoz hozzátenni nem lehet, mert Isten Lelke ihlette, és tökéletesen kifejezi Isten akaratát. Így a mai ige minden szava is pontosan fogalmaz, s mivel nem értem első olvasásra, megpróbálom többször elolvasni, s kérem Istent, tegye világossá, mit kell megértenem ma ebből az üzenetből. Két kifejezés-pár ragadja meg figyelmem. Az első ilyen szó-pár az akitől és aki által kifejezések. Biztosan nem tudom az üzenet teljességét megérteni, de azért sejtem, hogy a kettő egymáshoz közel áll, nem zárja ki egyik a másikat, mégis, van közöttük lehetetlen eltérés. Az Atyától van a mindenség, Ő teremtette az eget, a földet, ami azokat betölti, csillagok milliárdjait az égen, hegyeket, folyókat, állatot, embert a földön. Hogyan teremtette? Szava által, parancsolt, s ezek előállottak. A szó a Bibliában ige, hatalom, az Ige pedig maga Isten Fia. Nem tudom megérteni a titkot, az meghaladja képességeimet, de talán annyit igen, hogy az Atyától származó mindenség a Fiú által állt elő, Jézus Krisztus „hozta létre”, amit az Atya elrendelt. A másik szó-pár azt próbálja megérteni velünk, hogy mi Krisztus által vagyunk az Atyáért, az Atya dicsőségére. Krisztus nélkül sehogy nem lehetne az Atyával közösségünk, de Megváltónk által jöhetünk Hozzá, Krisztus által élhetünk olyan életet, mely Atyánkért, az Ő Nevének magasztalására történik. Legyen ma is életünk Neki szentelt, Krisztus által Őt dicsőítő élet.

2013. február 7. – csütörtök

A zsoltárok könyve 71,16: Az ÚRnak, az én Uramnak nagy tetteit hirdetem, egyedül a te igazságodat emlegetem.

Sokszor szemem sincs meglátni, milyen sok csoda vesz körül, milyen csoda az élet, s minden, ami e világon van. Ha felfedezem mégis Isten nagy tetteit, legjobb esetben hálás vagyok azokért, dicsőítem mennyei Atyámat, hogy ilyen nagy az Ő hatalma, mellyel munkálkodik. A Szentírásban gyakran olvasunk arról, hogy úgynevezett laikusok, akik átérték Isten csodáit, miként magasztalták Istent. Azokkal is megtörtént, akiket Jézus meggyógyított, hogy elmondták mindenkinek, mit cselekedett velük az ÚR. A mai világban egyre inkább fordítva történnek dolgok. Amit régen szégyelltek az emberek, azt

ma hangosan hirdetik vagy mutogatják, ami pedig természetes része volt a közösségi életnek, azt mindinkább a magánéletbe szorítják be. Nem illik hitről, lelki életéről beszélni, nem is nagyon lehet Isten nagy tetteit hirdetni, mert ezt csak templomban lelkészek tehetik. Mások nem is szólhatják az ÚR dicsőségét, s nem is nagyon akarja az ember ezt tenni, sokan megmosolyogják, maradnak tartják, lenéznek, ha megkísérel. Mindezek ellenére Megváltónk szavai ma is igazak, aki megtagadja Őt az emberek előtt, arról Ő sem tesz vallást a mennyei Atya színe előtt. Ébredj, bizonyoságtévő lélek!

2013. február 8. – péntek

A zsidókhöz írt levél 3,14: Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk.

Szépen kifejezi ez az ige az Isten ajándékának és az ember felelőségének szoros kapcsolatát. Az, hogy részesei lettünk Krisztusnak, egyházának tagjaivá fogadott minket, az Isten ajándéka. Ahogyan az igében kijelenti, mielőtt jót vagy rosszat tettünk volna, sőt, mielőtt megszülettünk, Isten ismert minket, kiválasztott, hogy Hozzá tartozzunk, országot készített az örök dicsőségben számunkra. Mindezt ingyen kegyelemből cselekedte velünk, Krisztus által megigazított, s mi így Krisztusban élünk, Övéi vagyunk. Ebből azonban nem következik az, hogy nincs tennivalónk, felelőségünk. Hiszen így folytatja igénk, hogy akkor vagyunk Krisztus részesei, ha megtartjuk a Benne való bizalmunkat. Erre pedig nekünk kell törekedni. A mai élet ezernyi kihívása, csábítása, gyakorlata akar eltávolítani Krisztustól, megrendíteni a Benne való bizalmunkat. Sokféleképpen kikezdi ma a hitet, cáfolni igyekeznek a Bibliát, kigúnyolják, megbélyegzik azokat, akik felvállalják az Istenben való bizodalalmukat. De tudjuk, aki hűséges marad mindhalálig, megnyeri az élet koronáját.

2013. február 9. – szombat

Jeremiás próféta könyve 32,40: Örök szövetséget kötök velük, nem fordulok el tőlük, jót teszek velük.

Negyven év fölötti emberek nehezen tudjuk elmagyarázni gyermekeknek, fiataloknak, milyen is volt az életünk, amikor nem volt színes tv, sem számítógép, sem mobiltelefon. De nem csodálkozunk azon, mennyire nehéz nekik ezeket elképzelni, mert mi magunk is ugyanilyen értetlenül halljuk az idősek beszámolóit arról a korból, amikor ökrökkel szántottak, kenyeret ünnepen ettek, abba öltöztek, amit az otthon készítettek. Mindezt azért említettem, mert a bibliai idők sem tudjuk igazán elképzelni, és sok mindent nem értünk meg, vagy nem értünk helyesen, mert egész más volt az élet, a gondolkodás, szinte mindenhez való hozzáállás. Tegyük most mégis egy apró kísérletet, amennyire el tudjuk azt képzelni, próbáljuk meg, s helyezzük magunkat egy izraeli egyszerű ember helyébe. Élt a fogságba vitel előtti időben, amikor jólét, bőség, gondtalanság jellemezte a népet, kénye-kedve szerint cselekedett mindenki, nem volt fontos, mit üzennek a próféták. Aztán látta a nagy pusztulást. Gondoljunk ma azokra az idős emberekre, akik órákat tudnak vagy tudtak mesélni a világháborúról, fogságról, hazatérésről. Talán a képzeletbeli izraeli ember is órákat mesélhetne a pusztulásról, nyomorúságról, reménytelenségről. Hogyan fogadhatta, mit jelenthetett neki hallani, akár magát Jeremiást, akár másoktól a próféta üzenetét, aki hirdette: Isten megszabadít, lesz hazatérés, jót tesz velünk az ÚR. Ő kevés ideig engedte mindazt, ami érte népét, de nem fordult el végleg tőlük, szövetségét megújítja, ismét Istenük lesz, ők pedig az Ő népe. Önmagamnak teszem fel a kérdést: tudok-e örvendezni Isten ígéreteinek? Erőt ad a mindennapi harcokban, reményt a nyomorúság idején az, hogy örök szövetséget ígér Isten az Ő népének, melynek tagja vagyok? Én lelkem, gondolt ár ismét Isten ígését, s ne feledd, mindaz, ami földi a földön marad, az Ő ígérete azonban nem korlátozódik az evilági életre.

2013. február 10. – vasárnap

Az apostolok cselekedetei 16,10: A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívott minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.

Istennek célja és terve van gyermekeinek életével, egyiknek többet ad, és többet vár tőle, másokra kevesebbet bíz, és kisebb felelősséggel ruházza fel, de mindenkinek van tálentuma is, feladata is. Az apostolra és munkatársaira nagy feladatot bízott az ÚR, a Krisztusról szóló örömezenetet kell eljuttassák minél több helyre, megtérésre és Isten szerinti életre kell hívjanak minden népből embereket. Példa értékű az ő elszántságuk, készenlétük az engedelmisségre, azt olvassuk mai igénkben is, hogy nyomban igyekeznek elmenni oda, ahol az ÚR használni szeretné őket. Amikor Isten akarata világos, nincs tétovázás, nincs számígtatás, hanem engedelmisség, igyekezet, akaratának teljesítése van. Sokszor gondolkodom, de nem tudom megfejtetni, miképp szólította meg Isten szolgálait a bibliai időkben. Volt, amikor álomban jelent meg az ÚR, ez érthető, de amikor látomásban szól, angyal formájában jelenik meg, nem nagyon tudom elképzelni, mikét történt. Olyat is többször olvasunk, hogy minden külsőség meghatározása nélkül csak annyit mond az ige, hogy ezt mondta az ÚR valamelyik prófétának, szolgájának, de nem tudjuk, hogy külső hangot hallott, vagy másként értette meg Isten szavát. Valószínű, nem is fontos ezeket a külsőségeket ismerni. A lényeg az, amit itt mond az apostol, amikor megértették Isten akaratát, rögtön engedelmeskedtek. Isten gondoskodik arról, hogy amennyiben kész vagyok szavát követni, legyen világossá számomra, mi az Ő akarata, ne tévesszem össze azt a magam elképzeléseivel, saját vágyaimmal, gondolataimmal. Legyen szívem, akaratom kész erre, ha az ÚR kérése világos, rögtön engedelmeskedjem, igyekezzem tervét hűséges eszközként az Ő kezében megvalósítani.

2013. február 11. – hétfő

Pál második levele a thesszalonikaiakhoz 3,3: De hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőrzi a gonosztól.

Gyakran járok az emmausi vándorok útján, mert amikor az ígét olvasom, sokszor mondom azt én is, hogy azt hittem, de íme, nem úgy van, másként áll az Írásokban, aztán nem tudok eligazodni, és Megváltóm világosságát kérem. Lehet, hogy egyik baj az, hogy leegyszerűsítsem a dolgokat, vagy az egyik, vagy a másik végletet fogadom el. Hűséges az ÚR, mondja Pál, aki megerősít és megőrzi a gonosztól. Már is öröm van szívemben, hála Isten felé, aki gondoskodik arról, hogy ne győzzön le a gonosz. Az ÚR is így tanított imádkozni, hogy kérjük Istent, szabadítson meg a gonosztól. De mielőtt túlságosan ellazulnék, s azt feltételezném, hogy akkor ez mindenestől Isten munkája, én csak tapasztalni fogom, hogy semmilyen gonosz nem ér el engem, más ige is eszembe jut. Mózes törvénykönyvében többször is olvassuk a felszólítást, takarítsd ki a gonoszt a magad köréből. Pál apostol is ezt írja, hogy távolítsátok el a gonoszt magatok közül. De azt is mondja az apostol, hogy hagyja el a gonoszt mindenki, aki az ÚR Nevét vallja. János apostol az ifjacról mondja, hogy legyőzték a gonoszt. Isten megőrzi a gonosztól, de én győzöm le azt? Lehet, hogy nem teljesen értem, de ez tűnik legvalószínűbbnek. Gonosz van, a gonosz le akar győzni, a gonosz beférkőzik néha a közösségbe is. Nem tudom legyőzni a magam erejével, de felveszem a harcot, mert Isten megerősít. És a gonosz legyőzetik, kitaraktatják, nincs többé, de megértem azt is, hogy az ÚR cselekedett ezért, Ő volt az, aki megőrzött, hogy ne győztessem le. Mindezért Őt illeti a dicséret, hála, mert hűséges Isten, értem munkálkodó és engem felelősségre indító ÚR Ő.

2013. február 12. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 48,17: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.

Lehet, hogy erről az ígéről gondolkodva jobban megértem az eredendő bűn kérdését. Mit hozunk magunkkal a világra, mire mondja hitvallásunk, hogy velünk született bűn? Arra tanítlak, mondja Isten, ami javadra válik. Nyilván, szüleink jutnak eszünkbe, akik annyit mondtak nekünk, s sokszor hiába. Azt gondoltuk, hogy ők nem értenek meg, nem tudják, milyen is az élet (milyen együgyűek is voltunk), ők csak a maguk célját akarják velünk megvalósítani, s nem engednek, hogy boldogok legyünk. Az évek telnek, a szerepek felcserélődnek, s azon kapjuk magunkat, hogy teljes szívünkkel szeretnénk a jót gyermekeink számára, de ők nem hallgatnak ránk. Sokszor másra törekszenek, másként akarnak élni, egyebet tenni, mint ahogy azt mi jónak találjuk. És mennyire fáj, amikor azt is látjuk, hogy amit ők akarnak, az nem sikerülhet, abba kudarcot vallanak, az nem boldogítja őket, de nem tudjuk néha meggyőzni arról, hogy mi nem megállítani szeretnénk a boldogulás útján, hanem felvilágosítani akarjuk, hogy bizonyos irányban haladva nem lehet boldogulni, hanem szenvedés lesz a vége. Igyekszünk elmondani, mi a jó, vajon miért nem hallgatnak ránk? Isten igyekszik elmondani, mi a jó, mi miért kételkedünk, miért tétovázunk? Van valami, talán velünk született dac? Bűn? Engedetlenség? A gyermekkori „csakazértsem” magatartást felnőtt korra kinőjük, az Isten hívása iránti fenntartás azonban nem múlik el magától. Tegyük kísérletet, ahogyan Malakiás könyvében biztatja népét az ÚR, tegyék Őt próbára a törvényben előírt tized megfizetésével, úgy tegyük mi is próbára, nem Istent, hanem önmagunkat. Fogadjuk el hívását, fogadjuk meg tanácsát, induljunk el az Isten tanítása szerinti úton, életvitelben. Ha megtesszük, megértjük, mi az, ami javunkra van, megtapasztaljuk, mennyi áldás vár reánk az Ő közösségében. Akik ezt teszik, szinte kivétel nélkül csak azt sajnálják, hogy nem indultak korábban el az ÚR követésében.

2013. február 13. – szerda

Sámuel első könyve 1,27: Ezért a gyermekért imádkoztam, és az ÚR teljesítette kérésemet, amit kértem tőle.

Isten arra biztat, hogy szüntelen imádkozzunk, Megváltónk azt tanította, hogy kérjünk, bizalommal, hittel, és megkapjuk. Legtöbbször nem is tudjuk egész pontosan, mit is kérjünk Istentől, nem igazán elég az emberi ismeret és értelem, annak eldöntéséhez, hogy mi is lenne legjobb, leghasznosabb, legüdvösebb számunkra. Ilyenkor, tehát leggyakrabban az a jó, ha kitárjuk Isten előtt szívünket, elmondjuk Neki, mi a gond, s azt is elmondhatjuk, mi hogyan látjuk, mit szeretnénk, de Rá bízunk a döntést, hogy miként akar minket megsegíteni, vezetni, megáldani. De Anna példája azt mutatja, hogy lehet konkrét kérésünk is. Van, amikor egészen biztosan tudjuk, mi az, amit kérünk Istentől, és Ő nem zárkózik el tőlünk, meghallgatja imádságunkat. Sokáig úgy imádkoztam, hogy amennyiben az a legjobb, s akarja az ÚR, adjon gyógyulást annak, aki beteg, s ha kedves Ő előtte, rendeljen ki kenyeret az éhezőnek, vagy vegye el éhségérzetét, vagy tegye azt, ami a legjobb. Az ige arra tanít, hogy merjek gyógyulást, kenyeret, csodát, áldást kérni, még akkor is, ha azt is hittel teszem hozzá, hogy legyen meg az Ő akarata. Anna nem azt mondta, hogy tegyen valamit az ÚR, esetleg gyermeke szülessen, vagy a gúnyolódás maradjon abba, vagy valahova költözzenek el, és így tovább. Anna azt kérte, hittel, buzgón, hogy Isten adjon neki gyermeket. Az Isten Lelke tanítson meg minket arra, ami az Ő akarata életünkben, és adjon annak kérésében buzgóságot, kitartást. URam, kérlek, teljesítsd kérésem.

2013. február 14. – csütörtök

Jeremiás próféta könyve 31,13: Gyászukat örömmé fordítom.

Közismert az ének, mely a mai ige alapján íródott, ebből idézek: Gyászukat vígságra fordítom, népemet megvigasztalom, örömet szerzek nekik, rabságból szabadságot, bánatból megdicsőült drága életet. Ujjongó szívet adok, egy utat, boldogságot, igen, mert szeretem őket. Amikor ezt az éneket hallom, mindig a vidámság sugárzik belőle, gyakran gondolok arra, hogy az Ószövetségben Dávid ilyen ének

ritmusára táncolhatott Isten dicsőségére. Elég erre az énekekre gondolni, vagy, ha valaki említi, s máris dúdolni kezdem, ebből az énekből sugárzik a reménység. Isten ígéje, ígérete is ezt jelenthette a zsidó népnek. Akik gyászolták Jeruzsálemet, a templomot, az addigi életet, azok meghallották a próféta szavaiból Isten felüdítő, reménységet adó ígését: Ő, az ÚR cselekszik, népét megszabadítja, haza vezet, s ismét öröm, vidámság lesz Isten népének életében. Nagyon sok embernek van szüksége ma is erre az ígéretre. Isten cselekszik, és Neki hatalma van arra, amit elképzelni is nehéz néha, ő ismét vidámságot, örömet ad életünkbe. Add URam, hogy ma sok emberhez eljusson a Te ígéreted.

2013. február 15. – péntek

Ézsaiás próféta könyve 55,12: Bizony, örömmel jöttök ki, és békességben vezetnek benneteket.

Azt olvastam, hogy egyik nagy fejedelmünk huszonegynéhányszor olvasta végig a Bibliát, s azt mondta, hogy utolsó alkalommal még szebbnek találta, mint először. Olyan gazdag üzenete van Isten ígéjének, hogy egész életünkben tanulmányozhatjuk, mindig találunk benne hasznosat is, gyönyörűséget is, vágyunk újra és tovább olvasni azt. Amikor olvasom az ígét, felfedezem egy másik szép és hasznos tulajdonságát is. Azt, hogy Isten Lelke ugyanazt az ígét használhatja nem csupán úgy, hogy egyik ember életében mást végez az ige, mint a másikéban, mindenkinek szüksége szerint, hanem úgy is igaz, hogy a saját életében egyik alkalommal egy dolgot, máskor mást világít meg az ige. Egyik olvasáskor ezt értem, és nagyon hasznos, máskor egyébre van szükségem, és abban segít az üzenet. A mai ige is sokféleképpen szólt már hozzám. Hirdette Isten hatalmát, aki ki tudja szabadítani népét, hirdette Isten szeretetét, aki jövőt készít az övéinek. Üzenté már az ige azt, hogy vezet Isten az Ígéret földje felé, de azt is, hogy a szenvedés ideje után elhozza Isten a jobb és szebb jövő idejét is. Most pedig „csak” annyit mond az ige, hogy öröm és békesség, öröm és békesség, Isten ad örömet, Isten ad békességet, Isten ígéri, és meg fogja tartani szavát, elhozza az öröm és a békesség idejét. Koldulom, könyörgöm, kérem, esedezem Isten ígéjének életemben való beteljesedését.

2013. február 16. – szombat

Pál levele a kolosséiakhoz 2,13: És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmételetlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket.

Ahányszor olvasom ezt az ígét, mindig felfigyelek az ígék múlt idejére, ami azt jelenti számomra is, mint az eredeti címzettek számára, hogy ezek megtörtént, végbement dolgok. Igen, mielőtt Isten kegyelmét elfogadtam volna, lelkileg, Isten szempontja szerint halott voltam, de ez már megszűnt. Nem lehetett közösségem Istennel, bűneim elválasztottak Tőle, de Ő ezeket eltörölte, megbocsátotta Krisztusért. És az is múlt időben van, hogy életre keltett együtt a Krisztussal. És akkor most beszéljünk a jelenről és a jövőről. Hiszen Pál is ezért ír, ezért emlékezteti a kolosséiakat, ébreszteni szeretné őket. Már nem vagyunk tehetetlenek, erőtlének, nem vagyunk önnön lehetőségeink, erőnk, tehetségünkre korlátozva, hanem élünk, mégpedig együtt Isten Fiával, sőt, Benne élünk, kifejezhetetlen, igazi, élő közösségben élünk Jézus Krisztussal. Számunkra elkezdődött az új élet, már e földi életünk hátralevő részében is Vele együtt leszünk minden nap. Az örökkévalóságot is az Ő közösségében töltjük. Az Élet bennünk munkálkodik. Tudatosítani kell önmagamban minden nap ezt, hogy már nem vagyok a bűn kényszere alatt, hanem tudok Isten dicsőségére élni és szolgálni Krisztus által, Akivel együtt új életre támadtam, Akinek halálból való feltámadása által számomra is új, igazi élet kezdődött el. Segíts, Istenem, hogy ma is meglátszódjék rajtam a feltámadott élet, tudjalak Téged szolgálni és dicsőíteni életvitelemmel ezen a napon is.

2013. február 17. – böjtfő vasárnap

Mózes első könyve 39,9: Hogy követhetném hát el ezt a nagy gonoszsgot és hogyan vétkezném az Isten ellen?

Aki még nem fogadta el Isten kegyelmét és nem született újjá, az bibliai szóhasználattal óember. Az óember pedig nem tud nem vétkezni. Amikor alkalma van, megteszi azt, amit emberi természete kíván. Ösztönei vezetik, csak arra ügyel, hogy ne kerüljön összeütközésbe a törvényekkel. Ahogyan egyik közmondás fogalmaz, a be nem bizonyított tolvaj becsületes ember. Ha bármit elvehet, megtehet, akkor csak az tartja vissza, hogy megbüntethetik. Isten gyermekei, akik URuk kegyelmét elfogadva újjászülettek, még nem temették el teljesen az óembert, nem mentesek annak kívánságaitól, vágyaitól, csábításaitól. De az ő szempontjuk már nem az, hogy amennyiben nem tudódik ki, bármit elkövethetek, hanem Isten és emberek előtti felelősséggel élnek. József rabszolgaként kerül Egyiptomba, ott Isten vele van, és gazdája házának felügyelője lesz. Gazdája felesége megkívánja őt, együttlétre csábítja Józsefet. Evilági gondolkodású ember ösztöneire hallgatva fogadná el az ajánlatot, vagy esetleg arra vigyázna, hogy ne tudódjék ki, ne legyen semmi hátránya belőle. Isten gyermeke Istenre néz, majd gazdájára, és nem a saját esetleges vágyaira. Akarja Isten, hogy ezt tegyem? Embertársam, aki gazdám, de jótevőm is, akarja-e, javára válik? Mindkét kérdésre a válasz: nem. Ebben az esetben én sem akarom. Ez már nem egyszerű böjt, eszem, vagy nem eszem húst, esetleg reggel 8-tól déli kettőig nem, utána pótolom, hanem ez Isten gyermekének önkéntes döntése, saját akaratuk és vágyaik fölé való helyezése Isten akaratának. Isten gyermeke már tud nem vétkezni. Legyen így a mi életünkben is.

2013. február 18. – hétfő

A zsoltárok könyve 83, 2-3: Istenem, ne maradj csendben, ne hallgass, és ne légy tétlen, Istenem! Hiszen háborognak ellenségeid, gyűlölőid fenn hordják fejüket.

Jó várni és megadással lenni, mondja az ige, de van, amikor ez nagyon nehéz. Ábrahám sem tudott Isten ígéretének beteljesedésére várni, s ebből nem kis baj lett. A zsoltáros is várja az ÚR szabadítását, segítségét, de úgy érzi, már nem sokáig tud várni. Ha nem érkezik Isten segítsége, legyőzi őt az ellenség, aki Isten ellensége is. Van, amikor csendben, kitartóan imádkozunk, van, amikor álmatlan éjszakán csak szívünk zokog fel és kéri a Mindenható kegyelmét. De íme, van, amikor hangosan kiált Isten gyermeke, ostromolja kérésével az eget, mert úgy érzi, nagyon gyors és nagy segítségre van szüksége. Talán csendes imában nem lenne illő ezeket a szavakat használni, s nem is szoktunk így könyörögni, hiszen jól tudjuk, hogy Isten nem késik, Ő a legjobbat a legalkalmasabb időben adja. Olyan ez, mint amikor két jó barát sétál az ösvényen, s arról beszélgetnek, hogy milyen jó lelki támasz egyik a másiknak, mennyire fontos tudni, hogy számíthatnak egymásra, esetleg egyik megkéri a másikat, hogy egy közeli feladat elvégzésében segítsen. Halkan elmondott kerek mondatok hangzanak el. De ha egyikük megcsúszna, és egy szakadék szélére sodródna, ahol nem sokáig bír kapaszkodni, akkor torkaszakadtából kiáltaná a másikat, hogy segíts már, mozogj gyorsabban, nyújtsd a kezed, ments ki innen. Ilyen a zsoltáros imája is, a mélyből, az ellenség fenyegetését, gyűlöletét tapasztalva kiált Istenhez. Időnként nem fogalmazunk hosszasan, nem is nagyon válogatjuk meg szavainkat, tudjuk jól, hogy Isten ismeri helyzetünket, ezért csak annyit mondunk, sóhajtok, kiáltunk, hogy URam, most segíts. Milyen csoda és kegyelem, hogy Ő ezeket a kiáltásokat is meghallgatja.

2013. február 19. – kedd

Jeremiás próféta könyve 6,13-14: Hiszen apraja-nagyja mind nyereszkedésre adta magát, prófétája, papja mind hamisságot művel. Népem romlását úgy gyógyítják, hogy könnyelműen mondogatják: Békesség, békesség! - de nincs békesség!

Arról beszélünk leggyakrabban ezen ige alapján, hogy mit tettek az akkor élő emberek és vallási vezetők. Ha az alkalmazásról is szó esik, azaz arról, hogy mit üzen az ige által ma nekünk mennyei Atyánk, akkor figyelmeztetés hangzik el, hogy vegyük komolyan Isten figyelmeztetését, vagy sopánkodunk amiatt, hogy mennyire igaz ma is az ige a világi emberekre, hiszen a mai világban szinte mindenki nyereszkes akar. A legbátrabb megközelítés is odáig jut el, hogy esetleg lehetnek az egyházban is ilyen veszélyek, talán a világ másik oldalán vannak olyanok, akikre alkalmazni is lehetne az igét. Arról vagyok meggyőződve, hogy sokkal jobban érvényes ma ránk az ige, mint ahogy azt beismerni merjük. Erről szükséges lenne nyíltan beszélni, Isten bocsánatáért esedezni, kiutat keresni. Ki kellene mondani, hogy az egyházban is sokan nyereszkesedést keresnek, s bizony néha meg is irigyeljük azokat, akiknek sikerül. A vezetők, papok, lelkészek hamisságot művelnek, Isten irgalmáért kellene könyörögnünk, és őszinte fogadalmat tenni, hogy elhagyjuk a téves és hamis utakat, gyakorlatot. Egyetlen bibliai ígét sem szabad könnyelműen idézni, de erről is tanulmányokat lehetne írni, és főleg nagyon őszintén erről gondolkodni és beszélni lenne szükség. És azzal is szembe kell egyszer nézni, hogy a hamis békességnek melyek a gyümölcsei, következményei, és hogyan lehet azon változtatni, hogy szinte bármi áron annyit akarunk csupán, hogy külső csend és békesség legyen körülöttünk. Adjon mennyei Atyánk bátorságot, bölcsességet, Tőle származó világosságot, hogy ezekről merjünk gondolkodni, s megértsük, mikor, mit, hogyan kell változtassunk.

2013. február 20. – szerda

Lukács evangéliuma 5,20: Ember, megbocsáttattak a te bűneid.

Nem kis élmény lehetett ennek az embernek az, hogy nem csak betegségéből gyógyult meg azon a napon, hanem Isten Fiától hallhatta a feloldozást, bűnei megbocsátását. De hiszen ugyanezt a mondatot mi is halljuk, valamennyiszer úrvacsorázunk, hiszen bűnvallásunk és hitvallásunk után a lelkipásztor kihirdeti bűneink bocsánatát és az örök életet, Isten kegyelméből Krisztus érdeméért. Azt, hogy miként fogadták az akkori emberek Jézusnak ezt a kijelentését, olvashatjuk a következő versekben, és könnyű elképzelni, hogy hasonlókat gondolnak vagy mondanak ma is az emberek, ha valaki úrvacsorázás után azt mondja, nekem Isten előtt nincs bűnöm, mindent megbocsátott mennyei Atyám. A nagy kérdés viszont nem az, hogy mit szólnak ehhez az emberek, hanem az, hogy aki hallotta ezt a mondatot, hogyan él ezek után? Izráel királyának rossz példája előttünk van, aki kapott életéhez még 15 évet, de nem Isten dicsőségére használta azokat az éveket. Jézus Krisztus is beszél egyik példázatában arról az emberről, akinek elengedték óriási adósságát, de ő nem akarta elengedni a neki tartozó kis adósságot. Ma divatos nagy szavakat mondani, szinte mindenre rámondja a mai ember, hogy ez a legnagyobb, legfontosabb, legcsodálatosabb dolog a világon, vagy valakinek az életében, de ezúttal nem a szokásos túlzással mondjuk, hanem érdemes ezt igazán átgondolni, hogy valóban életünk egyik legfontosabb mondata, amit hallhatunk ez: ember, megbocsáttattak a te bűneid. Ennek párja már csak az lehet, amikor azt is hozzá teszi Megváltónk: menj be a te Atyád örömébe. Ezek a mondatok csengjenek ma fülünkbe, határozzák meg beszédünket, tetteinket, életvitelünket.

2013. február 21. – csütörtök

A zsoltárok könyve 34,3: Az Úrral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek.

Sajnos, egyre ritkábban játszanak a gyermekek a játszótéren, de azért még ma is hallani ilyen komoly „vitákat”, ha összekapnak a kicsik, amikor azon versengenek, hogy az én apukán erősebb, mint a te apukád, az én anyukán finomabb sütit készít, az én testvérem jobban focizik, mint a tied. Noha mi megmosolyogjuk őket, ők ezeket a kijelentéseket nagyon komolyan veszik, teljes meggyőződéssel mondják, és nem kevés büszkeséggel is, hogy milyen rendkívüli szüleik, testvéreik vannak, akikhez nincs hasonló a földkerekségen. Olyan jó hallani, sajnos, ugyancsak egyre ritkábban, de azért mégis még

hallani, amikor Isten gyermekei őszintén és teljes szívvel „dicsekszenek” az ő mennyei Atyjokkal, hirdetik Isten felfoghatatlan hatalmát, csodálatos szeretetét, irántuk való irgalmát. Amikor a megváltottak elmondják szívből jövő hálával, milyen nagy csodát tett velük a Megváltó Krisztus, és bizonysgot tesznek arról, hogy mennyire nagyszerű állandó és élő közösségben élni Krisztus által a mennyei Atyával, ezzel egymást erősítik a hitben, és mások felé is hitelesen tesznek bizonysgot Istenről, vallástételük egyben meghívás is mások felé az Istennel való közösségre. Önmagamtól kérdezem, megvan-e szívemben ez a gyermeki hit, meggyőződés, hogy valóban, senkihez és semmihez nem hasonlítható, csodálatos Istenünk van, akivel dicsekednie kell lelkenek. Tegyen az ÚR sokunkat bizonysgtevő keresztyénekké.

2013. február 22. – péntek

A zsoltárok könyve 124,7: Lelkünk megmenekült, mint a madár a madarász tőréből. A tőr összetört, és mi megmenekültünk.

Szép és gyengéd ez a kép, amit itt használ a zsoltáros. Könnyen elképzeljük, amint a kis madár nem figyel, és csapdába esik. Rögtön megsajnáljuk, s nem jut eszünkbe arra gondolni, hogy saját hibája is, hogy nem figyelt, csak a csapdába helyezett csalétek megszerzése volt a célja. Most viszont befogták, csapdában van, rab madár. Nem szállhat szabadon, ki van szolgáltatva rabul ejtője kénye-kedvének. A bűn csapdjába esett ember is ilyen szájalmas, sajnálatos helyzetben van, de kiszolgáltatottságának okát önmagában kell keresnie. Nem részletezi a zsoltár a körülményeket, talán valaki arra ment, megsajnálta a rab madarat, az eredmény a fontos, a tőr összetört, nincs többé. A madár újra szabad, szállhat, vidáman dalolhat, ismét dönthet a maga életéről, nem kiszolgáltatott többé. Számára ez nem remélt, nehezen hihető csoda. Egyedül nem tudott volna kiszabadulni, már beletörődött sorsába, elveszettségébe. A zsoltáros hirdeti, a tőr összetört, nincs többé az, ami fogva tartott, lebéntotta életünket, lelkünket rabbá tette. Ezért lelkünk most szabad, nincs a bűn kényszere alatt. Milyen boldog csiripelésbe kezd a kalitkából kiengedett madár. Milyen hálával kell olvassuk, valljuk, hirdessük mi is, hogy megmenekültünk. A mi hibánk, hogy rabbá lett lelkünk, s nem a mi érdemünk, hogy szabaddá lett ismét. De szabadon szárnyalhat, s minden eszközzel dicsérheti az URat.

2013. február 23. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 43,2: Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.

Isten gondot visel népéről. Még olyan helyzetekben is, ahol mások elvesznének, Ő csodát tesz, és megőrzi az övéit. Példát is mondhatunk, Isten Dániel társait megőrizte a tüzes kemencében, kihozta őket onnan úgy, hogy még ruhájuk sem vette át a tűz szagát. A választott nép két vízen is átkelt, miután kijött a szolgálat házából, vándorlása elején a Vörös tengeren keltek át száraz lábbal, majd az Ígélet Földjére úgy léptek be, hogy átkeltek a Jordánon, ugyancsak csodálatos módon. Mi azonban nem kísértjük az URat, nem ugrunk bele a tűz közepébe, és semmilyen veszedelemben nem sodorjuk könnyelműen életünket, csak azért, hogy bizonyítsuk, minket is ugyanígy megőrzi Istenünk. Abban viszont nem kételkedünk, hogy amennyiben szavának engedelmeskedve számunkra életveszélyes helyzetbe kerülnénk, és Neki lenne még terve életünkkel, akkor Ő onnan minket megszabadítana, csodák által is. Álljon itt most egy vallomás. Amikor ezt az ígét elolvastam, azt készültem írni, hogy lehet egyszerűen

elfogadni ezt az ígét, ahogyan fennebb olvasható, de azt is el kell mondani, hogy nagyon sokszor nem következik be a csoda, és szenved Isten népe, s nem igazán tudjuk, miért, mikor és hogyan történik, mikor és miért nem következik be. Ez utóbbi gondolat forrt bennem, ezt gondoltam kiélezni, de nem engedte az ÚR. Mert miközben írtam az ellentét kiemelésére szánt egyszerű magyarázatot, egyre inkább megerősödött bennem, hogy ez így igaz, és nem kell ebben kételkedni. Nem kell a saját gondolatainkat, tapasztalatainkat túlméretezni, nem az evilági bölcsesség szerint kell fogadni a kijelentést. Hanem abban hiszünk mi, Isten gyermekei, hogy valóban gondot visel a mi Istenünk rólunk, minden napja életünknek csoda, és amikor az Ő tervei megkívánják, látható csodát is tehet velünk. Tűzön-vízen megőrzi az ÚR az övéit, pont.

2013. február 24. – vasárnap

János evangéliuma 15,16: Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjeteK és gyümölcsöt teremjeteK.

Rég hallottam, közismert példa, hogy a templom kapujára az van kiírva, hogy jöjjetek énhozzám mindnyájan, bent pedig az olvasható, hogy Isten hozott. Amíg távol vagyok Istentől, nem ismerem az Ő szeretetét, csak annyit hallok, hogy hív engem. Hívása, mely sokféleképpen érkezik hozzám, döntésre, cselekvésre szólít. Mint a tékozló fiú, el kell oda jussak, hogy Istentől távol nincs jó dolgom, Nála jobb lenne, ezért felkelek és elindulok. Erre szólítanak azok is, akik már Isten gyermekei, mert ők tapasztalják szüntelen Isten jóságát, gondviselő szeretetét, s aki azt megkóstolta, nem tudja többé életét nélküle elképzelni. Vannak, akik ezt hangsúlyozzák kizárólag, s úgy hirdetik, hogy Isten minden bűnünket megbocsátja, új életet ad nekünk, de csak miután mi megtérünk, megtesszük az első lépést. A tanítványok is említették azt Jézusnak, hogy ők mindent otthagytak azért, hogy követői legyenek. Egy kis önelégültség, egy kis büszkeség is odalopózik szívünkbe, mert mi megtértünk, mi Istent kerestük és megtaláltuk, mi új életre vágytunk, és tettünk is azért, hogy elkezdődhessen. Kijózanít az ÚR szava, nem ti választottatok engem, nem a ti döntéseKkel kezdődött a hitéleteK, hanem én választottalak. S főleg nem azért, hogy a Krisztushoz tartozással dicsekedjen valaki, nem azért, hogy különbnek tartsátok magatokat másoknál, hanem elhívásotok célja az, hogy gyümölcsöt teremjeteK. Hogy elmenjeteK tanítvánnyá tenni minden népeket, hogy hirdesséteK az evangéliumot a föld végső határáig. A kiválasztásról szól hosszú és sokszor értelmetlen viták, elméleti okoskodások helyett halljuk meg: elhívott minket az ÚR, azzal a céllal, hogy eszközei legyünk, Isten dicsőségére eredményesen munkálkodjunk, gyümölcstermő keresztyén életet éljünk.

2013. február 25. – hétfő

Lukács evangéliuma 8,24: Ekkor odamentek hozzá, felébresztették, és így szóltak: „Mester, Mester, elveszünk!” Ő pedig felkelt, ráparancsolt a hullámokra, mire azok lecsillapodtak, és csendesség lett.

Hiszem, hogy amit Lukács leír ebben a történetben, az szó szerint meg is történt. Néha próbálom elképzelni, és nem könnyű. Csodálatos lehetett. Mindenütt víz, tombol a vihar, veszélyben az élet. Egyszer aztán az ÚR szavára eláll a szél. A hullámok még percekig ringatják a hajót, de azok is hamarabb elcsendesednek, mint valaha is tapasztalta volna edzett tengerész, hamarabb, mint értené azt földi értelem. Magyarázatot nehéz erre találni, noha sokszor megpróbálják mai íráskutatók mindazt, ami az

igében van, valamilyen ma ismert természeti magyarázattal ellátni. Pedig nincs más magyarázat, mint Isten hatalma az Ő Fiának szavaiban, aki az Atyával egyenlő örök Isten. Ma átlagemberekként életünk során nagyon ritkán adatik alkalom hajón utaznunk. Hullámok azonban egyre gyakrabban átcsapnak fejük fölé. Ezeket is ismert, vagy általunk ismeretlen irányból jövő szél, esetenként vihar korbácsolja fel. Néha küzdünk a vihar ellen, vagy elrejtőzünk előle, máskor csak a hullámok következményeitől szabadulnánk. Sokszor erőnk feletti küzdelmet jelent ez. Isten gyermekeiként már azt is átértük, hogy mit jelent, amikor Jézus parancsol a hullámokra. Nincs rá magyarázat, elnézést a kifejezésért, tátott szájjal maradok néha, nehezen tudok felelőszólni, látva, hogy egyszerűen nincs szél, nincs több hullám ott, ahol mindez megállíthatatlan veszélyt jelentett egy pillanattal korábban. Ezért megtanulok egyre nagyobb bizalommal Jézushoz fordulni, Tőle hittel kérem: *adj békességet, ÚR Isten.*

2013. február 26. – kedd

Mikeás próféta könyve 6,8: Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az ÚR! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.

A Biblia Isten kijelentése. Ebben Isten önmagát ismerteti meg az ige olvasóival. Megtudhatjuk, hogyan teremtette az eget és a földet, hogyan jött be a bűn a világba. Megismerhetjük a kiválasztás történetét, amikor Isten egy népet hívott el, hogy őket megáldja, és általuk hirdesse a világ minden népének, hogy miként bánik az ÚR azokkal, akik Hozzá tartoznak, neki engedelmessé válnak. Mindazt, amit tudnunk kell a teljes élethez, az üdvösség elnyeréséhez, azt Isten a Bibliában jelentette ki. Ő elmondta már az ószövetségi népnek is, hogy mit kíván, mi az Ő akarata. Mindezek ellenére a próféták által többször is azt kellett kérdezze népének életvitelét, vallásos cselekedeteit látva, hogy ki kérte azt tőlük? Vagy gyönyörködik-e az ÚR abban, amit népe cselekszik épp azért, hogy Istent kiengesztelje, az Ő segítségét elnyerje? Sokszor mondja el azt is, ugyancsak a Bibliában, hogy mi az, amiben Ő nem gyönyörködik, sőt, mi az, mivel csak bosszantani lehet az URat. Ma mindenkinek van Bibliája, és mindenkinek alkalma van naponta találkozni az ige magyarázatával is. Érthetetlen, hogy miért vannak mégis olyan sokan, akik saját gondolataik szerint akarnak Istennek engedelmessé válni. Annyiszor hallani ma is, hogy tudja a mai ember, mit kell tennie, hogyan kell élni, miként fogja őt Isten megáldani. S amit tud, illetve amit feltételez, hogy Isten elvárása, az szinte mindig egy kis erkölcsös élet, kirívó bűnök elkerülése. Tegyük félre ma saját elképzeléseinket arról, hogy mit kíván Isten, és kérdezzük Őt, mi az Ő akarata. Amit megértünk, azt cselekedjük.

2013. február 27. – szerda

Nehémiás könyve 12,43: Örültek, mert az Isten nagy örömet szerzett nekik. Még az asszonyok és gyermekek is örültek. Messzire elhallatszott, hogy mennyire örülnek Jeruzsálemben.

Milyen nagy volt Izráel öröme, amikor felépült Jeruzsálem kőfala. Az egész nép örvendezett, hálát adott Istennek, hogy most biztonságban lesznek, megköszönték, hogy az ÚR megsegítette őket megvalósítani azt, amiről kevesen gondolták, hogy sikerülni fog. Messzire elhallatszott, ahogyan örültek, olvassuk az igében, ami önfeledt, hangos énekszóban, dicsőítésben kifejezett örömet jelent. Két gondolat fogalmazódott meg bennem, amikor a jeruzsálemi örömet próbáltam összehasonlítani a mai közösség

ünneplésével, örömeivel. Az egyik tény az, hogy ma sokkal messzebb hallatszik az öröm. Szinte nincs már olyan ünnepelés, ahol ne lenne kihangosítás, egy-két kórus énekel, szavalatok hangzanak el, mindezt rögzítik tucatnyian álló és mozgókép formájában, hogy aztán így is messze jusson az öröm híre. A másik gondolatom viszont az, hogy épp az előbb említettek miatt sokszor elmarad az önfeledt öröm, nincs őszinte örvendezés, hanem hosszú fáradságos készülés alatt megszervezett pontos program van, amire kínosan vigyáz mindenki, hogy a lehető legjobban sikerüljön, mert hiszen rögzítik, s ország-világ láthatja. Legnagyobb tisztelet a kivételnek, de sokszor már nem is Istent akarjuk dicsőíteni az Ő ajándékaiért, segítségéért, sőt, még csak az sem elsődleges szempont, hogy a közösség kifejezhesse örömét, háláját, hanem jól megszervezett programra törekszünk csupán. Amikor az ÚRnak adunk hálát, legyen az szívünkől jövő őszinte dicsőítés, az Ő közösségében való örvendezés. Az ilyen öröm tud másokat is felvidítani. Örüljete az ÚRban mindenkor.

2013. február 28. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 30,26: Olyan lesz a sápadt hold fénye, mint az izzó nap fénye, az izzó nap fénye pedig hétszeres lesz, a nappali fény hétszerese, azon a napon, amikor az ÚR bekötözi népe sérülését, és meggyógyítja a rajta ejtett sebet.

Ma egy átlagos ember is mérhetetlenül több információhoz jut hozzá és sokkal több ismerettel rendelkezik, mint bármely eddig időben. Talán ezért van az, hogy azt is gondolja sok ember, hogy akkor most már nincsenek előtte titkok, mindent tud. Vannak tudományos ismereteink, a teremtett világot jobban ismerjük, mint eddig, de ebből ne származzon felületesség, beképzeltség. Ha mai ígéretet olvassuk, könnyen mondhatja némely ember, hogy ez lehetetlen, hiszen a nap egy olyan csillag, mely a tudósok számítása szerint sokmillió év múlva kialszik, addig is egyre csökken az ereje. De Isten gyermekeiként se akarjunk gyorsan mentséget kitalálni, magyarázatot megfogalmazni. Nem gondolom, hogy csak azért lenne lejegyezve az íge, mert két és félezer évvel ezelőtt még nagyon hiányosak voltak a természeti ismertek, nem hiszem, hogy joga lenne bárkinek azt mondani, hogy ma ezt másként kell érteni. Inkább megvallom, ismereteik még hiányosak, de nem az ismeretek további bővülése által fogjuk az ígét megérteni, annak üzenetéből épülni. Isten hatalma meghaladja képzeletüket, az Ő lehetőségei nincsenek a természeti törvények által korlátozva, azokat Ő alkotta és csodái által felülírhatja azokat. A nap és hold fényessége viszont nem központi üzenete ennek az ígének, azok csak rámutatnak, rávilágítanak arra, amit Isten cselekszik népével. Ő, mint népének gyógyítója jelenti ki magát a próféta által, és hirdeti, hogy elhozza a sebek bekötözésének, azok gyógyulásának idejét. Egészen más lesz még a hangulatom is, ha tudóskodás és okoskodás helyett meghallom és elfogadom az ÚR ígétét. Az áldott Orvos közeleg.